

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor
Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 68 / 1 August ANUL III, 2021

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani Cristesti1.mmb.ro

SFĂTUȘRI DUHOV- NICEȘTI

Să învățăm, așadar, și noi să stăm lângă Iisus. Să ne lipim, dar, de cele duhovnicești și să căutăm pâinea cea cerească; și primind-o să, să îndepărtăm de la noi toată grija cea lumească. Dacă mulțimile acelea, și-au lăsat și case, și orașe, și neamuri, totul, și stăteau în pustie și nu plecau, deși erau silite de foame, cu mult mai mult noi trebuie să arătăm mai multă filozofie când ne apropiem de o **Masă** ca aceasta (**Sfânta Împărtășanie**). (Agenda duhovnicească 2020, pag. 137).

DUMINICA A 6-A DUPĂ RĂSAȘII (VINDECAREA SLEBĂNOGVLVI DIN CĂPERNAVM)

Omilia Sfântului Nicolae Velimirovici

A nu se bucura cineva de binele altuia este unul din cele mai dezonorante semne de stricare a sufletului prin păcat. Ce-i învață soarele pe oameni de dimineața și până seara? „O, oameni, bucurați-vă de bine, și bucuria aceasta vă va face ca niște dumnezei!” A te întrista de durerile altora-aceasta o poate și omul vechi, omul păcatului. Dar a te bucura de bucuria altuia, aceasta o pot face numai pruncii, și cei ce simt nevinovați ca pruncii. Adevărat zic vouă: Cine nu va primi Împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea (Marcu 10, 15; cf. Matei 18, 3). Ce este Împărăția lui Dumnezeu dacă nu suma a tot binele și lipsa a tot răul? Copilul se bucură mai mult de binele altuia decât bătrânul păcătos de propriul său bine. Pentru un copil nu este vreun bine care să fie al altuia. El împărtășește zâmbetul de pe buzele tuturor și adesea ia încruntarea drept răs. Nimeni pe lume nu-i mai asemenea lui Dumnezeu decât un prunc nevinovat. Bucuria lui Dumnezeu de binele nostru, de cel mai mic bine al nostru, e desăvârșită. Domnul venind între noi a dezvăluit bogățiile fără hotar ale dumnezeieștilor bucurii. S-au bucurat pruncii și s-au bucurat toți cei asemenea lor în neprefăcută copilărie. Fericitirile acestea însă nu numai că nu i-au bucurat pe oamenii cu minte smintită și inimă de piatră ci, dimpotrivă, mai rău i-au înveninat, (<https://marturie-atho-nita.ro/scoala-te-ia-ti-patul-si-mergi-la-casa-ta/>).

SCHIMBAREA LA FAȚĂ - 6 AUGUST

În Noul Testament se arată că Iisus Hristos împreună cu trei

dintre ucenici, Apostolii Petru, Iacov și Ioan au mers pe Muntele Tabor unde, în timp ce îl priveau, Mântuitorul a început să strălucească foarte puternic. În timpul acestei străluciri, au venit Ilie și Moise din Vechiul Testament și au vorbit cu Iisus, iar ucenicii au rămas muți de uimire. Astfel, s-a produs Schimbarea la Față a Domnului Iisus Hristos.

SINAXAR

Sfântul Ioan Iacob Românul de la Hozeva (n. 23 iulie 1913, Horodiștea, Păltiniș, Botoșani, România – d. 5 august 1960), este un sfânt în Biserica Ortodoxă Română. A intrat în Mănăstirea Neamț în 1936. Dorind viață ascetică, monahul Ioan a plecat în Țara Sfântă, unde a trăit doi ani într-o peștera din pustia Iordanului, apoi opt ani în lavra Sfântul Sava de pe Valea Chedronului. Având bune cunoștințe medicale, îngrijea călugării bolnavi, fiind în același timp bibliotecar și ghid. Pe nume real Ilie Iacob, a fost fiul lui Maxim și al Ecaterinei, așa cum a fost trecut în registrele bisericii din Păltiniș la botez, și a fost singur la părinți. A rămas orfan de mic de amândoi părinți și a fost crescut de o bunică. A urmat primii ani de școală în satul natal, apoi gimnaziul la Lipcani (Hotin) și liceul la Cozmeni-Cernăuți. La 8 aprilie 1936, noul stareț, arhimandritul Valerie Moglan (viitor arhieru vicar la Iași), l-a tuns în monahism, primind potrivit pravilei călugărești, un nou nume, cel de Ioan. Naș și părinte duhovnicesc i-a

fost ieromonahul Ioachim Spătarul, egumenul schitului Pocrov, unul din cunoscuții călugări moldoveni cu viața îmbunătățită.

În noiembrie 1936, tânărul monah s-a îndreptat, împreună cu alți doi călugări, spre Țara Sfântă. După doi ani petrecuți în pustiu, ajunge la Mănăstirea „Sfântul Sava”, unde slujește timp de opt ani. În anul 1947 este hirotonit preot în Biserica Sfântului Mormânt și este numit egumen la Schitul românesc cu hramul „Sfântul Ioan Botezătorul”, din Valea Iordanului, pe care l-a condus până în anul 1952. În noiembrie 1952, Cuviosul Ioan Iacob Hozevitul, împreună cu ucenicul său Ioanichie, a intrat în obștea Mănăstirii Sfântul Gheorghe Hozevitul din Pustiul Hozvei. În vara următoare se retrage într-o peșteră, numită Chilia Sfânta Ana, care ținea de Mănăstirea "Sf. Gheorghe Hozevitul". Aici și-a petrecut ultimii ani, ducând o viață foarte aspră. El mânca numai posmagi sau pâine cu apă, ce le aducea fratele Constantin care era brutarul Patriarhiei din Ierusalim. Sfântul Ioan Iacob Hozevitul a decedat pe 5 august 1960, la vârsta de 47 de ani. A fost înmormântat de Amfilohie, egumenul Mănăstirii Sfântul Gheorghe, în peștera care-l găzduise în ultimii ani de viață După 20 de ani, la 8 august 1980, trupul său a fost aflat întreg, nestrucaturat de vreme, răspândind bună mireasmă, semn că l-a preamărit Dumnezeu și l-a numărat în ceata sfinților, pentru nevoința și sfințenia vieții sale de pe pământ. O mare bucurie duhovnicească i-a cuprins pe toți. La 15 august 1980, același egumen i-a pregătit raclă sculptată în lemn de chiparos, l-a așezat în ea, cu mare cinste, și l-a dus în procesiune, împreună cu câțiva arhierii de la Patriarhia Ortodoxă din Ierusalim și cu mii de pelerini care au venit la praznicul Adormirii Maicii Domnului, depunând Sfintele Moaște în bi-

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

serica cu hramul Sfântul Ștefan din incintă, unde se află și moaștele Sfântului Gheorghe Hozevitul. De atunci, vin zilnic pelerini ortodocși, și chiar catolici, ca să se închine la moaștele Cuviosului, cerându-i ajutorul, pe care, toți cei ce se roagă cu credință, îl primesc. Această strămutare a moaștelor Sfântului Ioan s-a făcut cu binecuvântarea patriarhului Benedict al Ierusalimului. El este cinstit de toți ortodocșii, dar, mai ales, de cei din România, Grecia, Cipru și Țara Sfântă. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, luând în considerare sfințenia vieții Cuviosului Ioan Iacob, și văzând cinstitele sale moaște, l-a trecut în rândul sfinților, la data de 20–21 iunie, 1992, sub numele de „Sfântul Cuvios Ioan de la Neamț – Hozevitul”, fixându-i-se prăznuire pe ziua de 5 august, data mutării lui la cele veșnice. Chiar înainte de a fi procedat la „canonizare”, adică la trecerea lui în rândul sfinților, chipul său a fost zugrăvit în icoane, precum și în catedrala Sfântului Gheorghe din Hama, în Siria; un călugăr-imaginar din cadrul Patriarhiei ecumenice i-a alcătuit o slujbă, iar credincioșii care ajungeau în fața moaștelor sale, îl cinsteau ca pe un adevărat sfânt. În numele Sfântului s-au zidit multe biserici. Astfel în curtea Seminarului Veniamin Costachi de la Mănăstirea Neamț s-a construit o biserică în cinstea sa (sfințită de către Sanctitatea Sa Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic în anul 1996). Sfântul Ioan Iacob este, de asemenea, și patronul spiritual al Seminarului Teologic Liceal din Dorohoi. Trăgându-se de origine din părțile Dorohoiului, Sfântul Sinod al B.O.R. a hotărât ca Sfântul Ioan Iacob să fie protectorul și mijlocitorul elevilor, profesoriilor și ostenitorilor acestei școli teologice înaintea Bunului Dumnezeu, (https://ro.orthodoxwiki.org/Ioan_Iacob_Hozevitul).

CVIOSUL PAISIE AGHIORITUL

CVINTE DVHOVNICEȘTI VI

DESPRE RUGĂCIUNE

Nevoia de rugăciune

Să simțim rugăciunea ca pe o necesitate

— Gheronda, nu prea am credință și mă simt tare neputincioasă. (Gheronda=Părinte)
— Știi ce să faci? Să te agăți de Dumnezeu așa cum se agăța copilul de gatul tatălui său și să-L strângi atât de tare, încât să nu te

poată dezlipi de El. Numai atunci vei simți siguranță și putere.

— Gheronda, simt nevoia să mă sprijinesc de Dumnezeu, dar îmi vine greu.

-- Să-ți ridici mâinile în sus. Astfel încet-încet se vor lungi și te vei agăța de Dumnezeu.

— Gheronda, atunci când nu am destul timp și mă grăbesc la rugăciune, nu cumva fur din timpul pe care trebuie să-l dau lui Hristos?

— Hristos este bogat și, oricât ai fura tu, El tot nu sărăcește. Tu însă în felul acesta ești în pierdere. Hristos nu are trebuință de rugăciunea noastră, ci noi avem nevoie de ajutorul Lui. Ne rugăm pentru că așa comunicăm cu Dumnezeu Care ne-a creat. Iar dacă nu o vom face, vom cădea în mâinile diavolului și atunci... vai de noi! Ai văzut ce spune Sfântul Isaac Sirul? „Nu ne va cere socoteală Dumnezeu pentru că nu am făcut rugăciune, ci pentru că nu am avut părtășie cu El și în felul acesta am dat drepturi diavolului și ne-a chinuit” (Vezi Sfântul Isaac Sirul, Cuvinte Ascetice, Cuvântul 42).

— Gheronda, cum să ajung să iubesc rugăciunea?

— Să simți rugăciunea ca o necesitate. Așa cum trupul are trebuință de hrană ca să trăiască, tot astfel și sufletul, trebuie să fie hrănit ca să trăiască. Dacă nu va fi hrănit, slăbește și moare duhovnicește.

— Gheronda, de ce ne vine greu să ne rugăm?

— Pentru că nu simțim rugăciunea ca pe o necesitate. Cel care nu intră în noima rugăciunii, ca să o simtă ca pe o necesitate, o consideră ca o corvoadă și se aseamănă copilului fără minte care se întoarce de la sânul mamei sale și de la toată dragostea ei cea dulce, ajungând astfel bolnăvicios și pipernicit.

Rugăciunea înseamnă siguranță

— Gheronda, și cum să ajung să simt rugăciunea ca o necesitate?

— Trebuia să fi mers și tu în război ca să ne putem înțelege. În armată, în vreme de război, când eram în legătură continuă și „în neîntreruptă convorbire deschisă” cu Centrul, aveam mai multă siguranță. Când comunicam din două în două ore, simțeam o nesiguranță. Iar când comunicam numai de două ori pe zi, dimineața și seara, atunci ne simțeam fără sprijin. Cu cât mai mult se roagă cineva, cu atât mai multă siguranță duhovnicească simte. Rugăciunea înseamnă siguranță. Dacă ne aflăm în legătură continuă și „în neîntreruptă convorbire deschisă” cu Dumnezeu, vom preîntâmpina orice rău. Odată, într-un autobuz era un monah (Mai târziu am aflat că a fost însuși Starețul) care se rugă cu ochii închiși. Toți ceilalți călători credeau că doarme. La un moment dat un camion, care venea din direcție opusă, s-a

izbit de un stâlp de curent electric, iar mașinile care veneau din ambele direcții s-au ciocnit între ele, pricinuindu-se mare pagubă. Autobuzul însă s-a aflat la câțiva metri de drum, ca și cum ar fi fost luat de o mână nevăzută, și niciunul dintre pasageri nu a pățit nimic. Rugăciunea monahului i-a salvat.

— Gheronda, adeseori mirenii întreabă cum să se obișnuiască să se roage.

— Uite, mai demult, unii care voiau să devină monahi și aveau un caracter aspru, mergeau și se nevoiau pe stânci abrupte, în peșteri, în mormintele închinătorilor la idoli sau în locuințele demonilor. Acolo treceau printr-o mulțime de primejdii – se temeau că nu cumva să se desprindă stânca, urlau demonii etc. Și frica îi silea să strige neîncetat: „Hristoase al meu, Maica Domnului”. Și astfel au dobândit obișnuința cea bună a rugăciunii neîncetate. Astăzi, datorită distracțiilor de noapte, drogurilor etc., mulți dintre cei care conduc mașina își pierd controlul asupra lor înșiși. Așa că omul se duce la serviciu și nu știe dacă se mai întoarce sănătos acasă sau se va trezi schilodit în vreun spital. Aceasta nu-l silește să spună mereu: „Hristoase al meu, Maica Domnului”? Dacă mirenii ar fi pus în valoare primejdiile prin care trec, ne-ar fi întrecut pe noi, monahii, în rugăciune și ar fi evitat și primejdiile. La Coliba mea a venit cineva foarte mâhnit pentru că din neatenție a lovit un copil cu mașina. „Sunt vinovat”, spunea el. „Te rugai în acel ceas?”, l-am întrebat. „Nu”, mi-a răspuns. „Nu ești atât de vinovat că ai lovit copilul, i-am spus, pe cât ești de vinovat că nu te rugai”. Și i-am povestit următorul caz pe care îl aveam în vedere să i-l spun. Am cunoscut un funcționar care ajunsese la înalte măsuri de virtute. Rostea neîncetat Rugăciunea lui Iisus la serviciu, pe drum și peste tot unde mergea. Rugăciunea îi devenise de-sine-lucrătoare (Despre rugăciunea de-sine-lucrătoare vezi p. 159) și din ochii lui curgeau lacrimi de doxologie și de veselie. La biroul unde lucra, uda hârtiile cu lacrimi. Din această pricină se gândea să-și lase serviciul și să iasă la pensie. A venit la Coliba mea ca să mă întrebe ce să facă. „Nu pleca, i-am spus, iar când te vor întreba colegii tăi de ce plângi, tu să le spui: Mi-am adus aminte de tatăl meu”. Într-o zi, în timp ce conducea, i-a sărit dintr-odată un copil în fața mașinii. Deși l-a aruncat cât colo ca pe un titirez, totuși copilul nu a pățit nimic. L-a păzit Dumnezeu, pentru că în acel ceas omul acesta se ruga. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evangelismos București, 2013, Pag. 13-14, Va continua).